

είχε γίνει μελαγχολικός...

Σε λίγο, το πρόσεξαν κι οι άλλοι. 'Ο ένθουσιασμός του είχε πέσει. Μιλούσε λίγα λόγια, κι εκείνα μετρημένα —αυτός που δε μάς άφηνε μάν όρα σ' ήσυχία, και που χαλούσε, άλλοτε, τον κόσμο με τὰ γέλια του... Τώρα δε μιλούσε σε κανένα, περπατούσε με βήματα άργά, και διαρκώς είχε σκυμμένα το κεφάλι. Προσπάθησε να μάθω την ατία. 'Η μακροχρόνια και δυνατή φιλία μας, μοδβινα το δικαίωμα να κάνω ανακρίσεις...

Δε θέλησε να πει τί του συμβαίνει. Κι όμως, έγά, ένιωθα πως κάτι του συμβαίνει. Κ' εκείνη ή απότομη του άκνηση να μου ξηγηθεί τί συμβαίνει, μ' έκανε πολλά να υποθέσω...

'Εξαικολούθησα τις βολυδόκοήσεις μου, χωρίς να χάσω την ή κομονή μου. 'Αναγκάστηκα, παρά τη θέλησή μου, να γίνω μέλος του περιήμου συλλόγου του, για να μπορέσω να τον παρακολουθήσω. Μ' ένδιαιφερε κι' ως φίλος του, κι' ως τύπος. Λάβαινα μέρος στις συνεδριάσεις, άναβα τρίτος, εκπαιδευτικά, το ποδφο μου, έκανα τις εκδρομές μου Τρίτη —φερόμιον, τελοσιάντων, και' όλη τη γραμμή, σαν άξιους απόστολος της ιδεολογίας, και τηρητής πιστός των έντολών της...

Σ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα, δεν έβρινα να παρακολουθήσω.

Κι' άξαφνα, ένα βράδι, σε κάποιου μας περίπατο, βρήκα το κλειδί του μυστηρίου: 'Ο Πέτρος είχε γίνει δεσιδαίμων! Με το να πολεμάει τις προλήψεις, δυο χρόνια τώρα, συστηματικά —και να μην κάνει τίποτ' άλλο, νόχτα—μέρα, παρά ν' ανάβει τρίτος το ταγάρου του, να κάνει ώρες τις δουλιές του Τρίτη, και να κάνει συντροφιά με δεκατρείς — είχε πέσει στις άπιθβτες προλήψεις! Είχε πιστέψει πως το δεκατρία ήσαν ο τυχερός του αριθμός, κι' ή Τρίτη ή καλύτερή του μέρα. Κ' έτσι, χτυπώντας τις κοινές προλήψεις, και προσπαθώντας να πηγαίνει κανόνα, είχε ξαναπέσει στην παγίδα τους, άλλ' άπ' την άνάποδη μεριά! Οι προλήψεις τον έξεδικούντο —και μ' ένα τρόπο έντελειός σατανικό...

Αυτό το πράμα δεν έγινε άμέσως, αλλά σιγά—σιγά και βαθμηδόν, χωρίς κι' ο ίδιος να το καταλάβει. 'Εβλεπα κάθε μέρα τα συμπτώματα της νέας του αυτής μονομανίας —άλλα, σά φίλος που τον άγαπούσα, δεν τολμούσα να του το φανερώσω. Φαίνεται, όμως, τώρα τελευταία, ότι κι' ο ίδιος το είχε καταλάβει, και πως αυτή ή μυστική του διαπίστωση, ήταν ο λόγος της μελαγχολίας του. 'Όταν βγαίναμε περίπατο ο δυο μας, και δεν ήπρηχε κι' άλλος ένας, στην παρέα, για ν' ανάβει τρίτος το ταγάρου του, άδμονούσε κι' έκανε το χρώμα του. 'Εψαχνε, τότε, με τὰ μάτια, να βρει κάποιον διαδάτη, που νάβηλε, κι' εκείνος, ν' ανάβει πο ταγάρου του, για να μπορέσει να ξανατεπύχει τον ποητικό μουραίο άριθμό! Το πρόσωπό του άνακουριζόταν τότε, ή μορφή του άκτινοβολούσε, έκανε κέφι, μιλούσε, φλυαρούσε... 'Ο Πέτρος είχε γίνει δεσιδαίμων «προληπτικός» και νευρασθενικός!

Σε κάθε βήμα, και σε κάθε μας κουβέντα, έξακριβώνα τη νοσηρότητά του. Είχε χάσει τη γαλήνη της ψυχής του, και το πλατύ και ζωηρό εκείνο γέλιο, το τρανταχτό και μεταδοτικό, που νομίζω πως άποτελούσε το κύριο χαρακτηριστικό του. Είχε γίνει νευρικός και φοβισμένος, ταραχμένος και διαταραχός... Κι' όμως έξαικολούθησε πάντα —ερωμένα φοβερή της τύχης— να είνε πρόεδρος, και μέληστα ισόβιως, του «Συλλόγου έναντιον των προλήψεων»!

'Η κατάσταση αυτή, βάσταξε άκόμα τρία χρόνια. Σ' αυτό το άναμεταξύ, ο σύλλογός του είχε πάρει όρμόο! 'Η ήπαρξή του ήταν πια πασίγνωστη, τ' όνομα του «στοιμηρού» προέδρου του άναφερόταν στις έφημερίδες, ή ιδέα είχε θριαμβεύσει! Δεν περνούσε μέρα, που να μην ύπαρχουν προσχωρήσεις... Οι δυάδες των δεκατριών, είχαν ήπερβει τις δεκαπέντε!

Κι' ο Πέτρος έφθινε, μέρα με την ήμέρα. Το πρόσωπό του, το άλλοτε γιομάτο, είχε γίνει γλωμώ και μαρμαίνο. Τα μάτια του κοιτούσαν φοβισμένα. Οι φίλοι, που δεν ήξεραν τί έτρεχε, έβριναν το σταυρό τους, μ' αυτή την ξαφνική μεταβολή. Κ' έγά χαμογελοδιστα μυστικά —άν έπαρτέπειτα έδω αυτή ή λέξη...

Τότε συνέβη και το τραγικό δυστύχημα, πουδωσε τέλος στη ζωή του Πέτρου. Είχε σηκώηρωθεί πενταετία, άπ' τον καιρό που ίδρύθη ο σύλλογος —κι' έπρόκειτο να γίνη κάποιο γλέντι, για να εορτασθεί το γεγονός. Θά πηγαίναμε μαζί στην έξοχή, δια-

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΣΟ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΣΤΟ ΖΕΝΙΘ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Σε προηγούμενο φύλλο γράφαμε, ότι και οι πλέον όνομαστοί κινηματογραφικοί άστέρες, όσο να φτάσουν στο ζενιθ του λούλου και της δόξης, περσασαν ήμέρες βιοπάλης και δυστυχίας φρεστής.

Νά σήμερα μερικά άκόμα σχετικά παραδείγματα :

'Η Μαίρη Πίκφορντ, κινηματογραφικός άστηρ πρώτου μεγέθους, άρχισε το στάδιό της ως ταξιδιότρια ενός κινηματογράφου της Νέας 'Υόρκης. 'Η διάφορες κινήσεις που έβλεπε συχνά, της είχαν πάρει το μυαλό κι' είχε τη φιλοδοξία να γίνη ήθοποιός του κινηματογράφου!

Πήγε λοιπόν σ' ένα σπαίτιο να ανέλαβε στην άρχη τη γρανταρόματα των ήθοποιών. 'Υστερ' από λίγους μήνες χρησιμοποιήθηκε σε ρόλους βαθών προσώπων. Δέν άργησαν όμως να προσέξουν το καλλιτεχνικό της ταλέντο και να της αναθέσουν πρωτεύοντες ρόλους σε διάφορα έργα, ρόλους όνομαστοίς που την έκαναν γρήγορα διάσημη.

Παντρεύθηκε άργότερα με τον επίσης φημισμένο ήθοποιό του κινηματογράφου Ντουγλάς Φαίρμπαנקς κι' από τότε επεβλήθη κατά όριστικά στους καλλιτεχνικούς κύκλους.

Σήμερα ο Φαίρμπαנקς και ή γυναίκα του έχουν δυο τους σπαίτιο, μιά από τις μεγαλύτερες κινηματογραφικές έπιχειρήσεις και είνε πανένδοξο και πολυκεταμιμιοήτογο.

'Αλλά και ο Τσαρλί Τσαπλιν, ο περίφημος Σαρωλό, ο παγκοσμίως γνωστός κομικός ήθοποιός του κινηματογράφου, έξερε πως άρχισε το στάδιό του:

'Όταν έφυγε από την πατρίδα του —την 'Αγγλία— και πήγε στην 'Αμερική ως φτωχός μετανάστης, άλλαξε χίλια—δυο έπαγγελίματα. Στην άρχη πήγε σ' ένα ξενοδοχείο ως άλλατ, όδηγός δηλαδή του άουστου. 'Επειτα πήγε ως ήποκόμος σ' ένα σταθμό άλλων ήποδοριών. Κατόπιν έγινε γρασσόνι σ' ένα ρεστοράν. 'Υστερα πλανόδιος σπιλιτής πούρων. Και έπακολούθει άτέλειωτη σειρά έπαγγελμάτων!

'Όταν προσελήφθη ως ήθοποιός, έπαψε στην άρχη ως κορίστας. 'Ετσι μπόρεσε να έπιδειξη το δυνατό του ταλέντο ως κομικός, επεβλήθη, και λίγο άργότερα έγράφοντο διάόλητρα σενάρια άποκλειστικά γι' αυτόν.

Σήμερα ο Σαρωλό είν' ένας άπ' τους δέκα πλουσιωτέρους άνθρώπους του κόσμου!

ΠΟΣΟ ΝΕΡΟ ΠΕΨΤΕΙ ΣΤΗ ΓΗ

Κατά τους ήπολογισμούς διασημών μετεωρολόγων, το δικό ποσόν της βροχής που πέφτει κάθε χρόνο άπάνω στις πέρες ήπειρους της Γης, φτάνει κατά μέσον όρον τις 12.000 κυβικά χιλόμετρα, ενδ ή βροχή που πέφτει στους άκεανούς, ξεπερνάει τις 35.000 κυβ. χιλ. 'Αν όλο αυτό το νερό έπερτε άπάνω στην ήδρόγειο για μιά και μόνη μέρα κι' αν δεν χανόταν έξαιτιολόγισμο και άπορροφούμενο από το έδαφος, θα έφτανε για ν' άνεβήσθη την έπαφάνεια όλων των άκεανών και των θαλασσών. 91 εκατοστά—μέτρα ήπεράνω του σινηθημένου της θύσης.

οιμένοι σε δεκαοχτά δυάδες, και θα καθόμαστε σ' ένα κοινό τραπέζι, να φάμε και να ποίμε, ως το βράδι. Θα διαβάσαμε τον άπολογισμό του Συλλόγου και θα γινόσανε διάφορες προτάσεις. Είμαστε μαζεμένοι στο σταθμό, και περιμένουμε τον ήχομυό του τρένου. 'Ο Πέτρος ήταν δίπλα στις γραμμές, και κουβένταζε με το μηχανικό. Είμαστε κάπως μακριά, στο κέντρο του σταθμού, και δεν είδαμε τί άκριβώς συνέβη. 'Οι' αυτά, τα μάθαμε κατόπα. 'Ο Πέτρος είχε βγάλε το πακέτο του, και πρόσφερε στο φίλο του ταγάρου. Φαίνεται πως εκείνη τη στιγμή, πλησίαζε ή άμαξοστοιχία. 'Ο Πέτρος έδωσε στο φίλο του ν' ανάβει, κι' άπ' τη μανία του ν' ανάβει πάντα τρίτος, έβραζε με τα μάτια, μιά στιγμή, ν' άνακαλύψει κάποιον άλλο γνώριμο, για να μπορέσει ν' ανάβει τελευταίος. Είδη κάποιον άπ' τη συντροφιά μας, που μόλις είχε βγάλε τα ταγάρου —άλλ' άπ' την άλλη τη μεριά του τρένου. 'Ετρεξε τότε, περνούοντας τις γραμμές, για να δώσει και σ' εκείνον τη φωτιά του. Και πριν προφτάσει ο μηχανικός να τον άρπάξει και να τον κρατήσει,

ή μηχανή της άμαξοστοιχίας πρόλαβε, και τον έκανε κομμάτια...

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

